کتاب

اربعین فی احوال المہدیین علیہم السلام

مرتبہ

مولوی محمد اسمعیل شہید دہلوی رحمۃ اللہ علیہ

خلیفہ

ارشد و اقدم حضرت مجدد صد سیزدہم سید احمد صاحب بریلوی رضہ

اربعین فی احوال المہدیین

یا فتاح

بسم اللہ الرحمن الرحیم

قدرت کردگار می بینم — حالت روزگار می بینم
از نجوم این سخن نمیگویم — بلکه از کردگار می بینم
در خراسان و مصر و شام و عراق — فتنه و کارزار می بینم
همه را حال میشود دیگر — گریکی در هزار می بینم
قصهٔ بس غریب میشنوم — غصهٔ در دیار می بینم
غارت و قتل لشکر بسیار — از یمین و یسار می بینم
بس فرومایگان بیحاصل — عالم و خوندکار می بینم
مذهب دین ضعیف می یابم — مبدع افتخار می بینم
دوستان عزیز هر قومی — گشته غمخوار و خوار می بینم
منصب و عزل و تنگی عمال — هر یکی را دوبار می بینم
ترک و تاجیک را بهم دیگر — خصمی و گیرداری می بینم

مکر و تزویر و حیله در هر جا — از صغار و کبار می بینم
بقعهٔ خیر سخت گشت خراب — جای جمع شرار می بینم
اندکی امن گر بود امروز — در حد کوهسار می بینم
گرچه می بینم این همه غم نیست — شادی غمگسار می بینم
بعد امسال و چند سال دگر — عالمی چون نگار می بینم
بادشاه مشام دانائی — سروری با وقار می بینم
حکم امسال صورتی دگر است — نه چو بیدار وار می بینم
غین ری سال چون گذشت از سال — بوالعجب کار و بار می بینم
گرد در آئینهٔ ضمیر جهان — گرد و زنگ و غبار می بینم
ظلمت ظلم ظالمان دیار — بی حد و بی شمار می بینم
جنگ و آشوب و فتنه و بیداد — درمیان و کنار می بینم
بنده را خواجه وش همی یابم — خواجه را بنده وار می بینم
هرکه او بار پار بود امسال — خاطرش زیر بار می بینم
سکهٔ نو زنند بر رخ زر — درهمش کم عیار می بینم
هریک از حاکمان هفت اقلیم — دیگری را دچار می بینم
ماه را رو سیاه می نگرم — مهر را دل فگار می بینم
تاجر از دور دست بی همراه — مانده در رهگذار می بینم
حال هند و خراب می یابم — جور ترک تبار می بینم

بعضی اشجار بوستان جهان — بی بهار و ثماری بینم ؛
همدلی و قناعت و کنجی ؛ — حالیا اختیاری بینم ؛
غم مخور زانکه من درین تشویش — خرمی وصل یاری بینم
چون زمستان بی چمن بگذشت — شمس خوش بهاری بینم
دور او چون شود تمام بکام — پسرش یادگاری بینم
بندگان جناب حضرت او — بر سر تاج داری بینم
بادشاهِ تمام هفت اِقلیم — شاهِ عالی تباری بینم
صورت و سیرتش چو پیغمبر — علم و حلمش شعاری بینم
ید بیضا که باو تابنده — بازباذو الفقاری بینم
گلشن شرع را همی بویم — گل دین را بیاری بینم ؛
تا چهل سال ای برادرمن — دوران شهسواری بینم
عاصیان از امام معصوم — خجل و شرمساری بینم
غازی دوستدار دشمن کش — همدم و یار غاری بینم ؛
زینت شرع و رونق اسلام — مُحکم و اُستواری بینم
گنج کِسری و نقدِ اسکندر — همه بر روی کاری بینم
بعد از آن خود امام خواهد بود — بس جهان را مداری بینم
اح م و دال می خوانم — نام آن نامداری بینم
دین دنیا ازو شود معمور — خلق زو بختیاری بینم

مهدی وقت و عیسی دوران	هر دو را شهسوار می‌بینم
این جهان را چو مصر می‌نگرم	عدل او را حصار می‌بینم
هفت باشد وزیر سلطانم	همه را کامگار می‌بینم
بر کف دست ساقی وحدت	بادهٔ خوشگوار می‌بینم
تیغ آهن دلان زنگ زده	کند و بی اعتبار می‌بینم
گرگ با میش و شیر با آهو	در چرا با قرار می‌بینم
ترک عیار مست می‌نگرم	خصم او در خمار می‌بینم

نعمت الله نشست بر کنجی
از همه بر کنار می‌بینم

نعمت الله ولی که مرد صاحب باطن و از اولیا و کامل در هند مشهور اند و وطن اوشان در اطراف دهلی ست زمانهٔ شان پانصد و شصت هجری از دیوان اوشان معلوم میشود و در آن این ابیات در هندوستان مشهور و معروف ست چون در این ابیات احوال مهدی مذکور ست بنابران آن ابیات بزیور طبع آراسته شد المرقوم ۲۵ محرم الحرام سنه ۱۲۶۸

صفحہ ۳ لغایت ۵ مطبع کا نام نہیں تھا